

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 314/2016-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základných práv a slobôd podľa „*čl. 19, čl. 20, čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.) a čl. 6, čl. 8, čl. 13 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení neskorších dodatkových protokolov*“ postupom Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 20 Er/2182/1977 a jeho uznesením z 23. marca 2015 a postupom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 26 CoE 48/2014 a jeho uznesením zo 14. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 19, čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6, čl. 8

a čl. 13 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 20 Er/2182/1977 a jeho uznesením z 23. marca 2015 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 26 CoE 48/2014 a jeho uznesením zo 14. októbra 2014.

2. Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi sa vedie exekúcia, pričom okresný súd svojím uznesením č. k. 20 Er 2182/1997-141 z 23. marca 2015 zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, keďže sa riadil právnym názorom uvedeným krajským súdom v uznesení sp. zn. 26 CoE 48/2014 zo 14. októbra 2014. Sťažovateľ poukázal na to, že *„Nakoľko proti uzneseniu porušovateľa v 1. rade zo dňa 23.03.2015 (uznesenie pod č. k. 20Er/2182/1997-141) nemohol sťažovateľ podať dovolanie pre zmenu právnej úpravy, pokúsil sa využiť mimoriadny opravný prostriedok - podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi SR v auguste 2015. Nakoľko bol tento podnet vybavený Krajskou prokuratúrou v Prešove odmietnutím, podal sťažovateľ opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania v novembri 2015, ktorý bol vybavený listom Generálnej prokuratúry SR zo dňa 16.02.2016, ktorý bol doručený sťažovateľovi dňa 03.03.2016. Sťažovateľ tým pri využití mimoriadneho opravného prostriedku nebol úspešný.“*

3. Sťažovateľ na základe uvedeného v závere svojej sťažnosti navrhol, aby po prerokovaní sťažnosti ústavný súd takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Postupom porušujúcim čl. 19, čl. 20, čl. 46 Ústavy SR, čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.) a čl. 6. čl. 8, čl. 13 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení neskorších dodatkových protokolov došlo zo strany porušovateľa v 1. rade a porušovateľa v 2. rade k zásahu do uvedených práv sťažovateľa.

3. Uznesenie Krajského súdu Prešov č. k. 26CoE/48/2014 zo dňa 14.10.2014 a uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 20Er/2182/1997-141 zo dňa 23.03.2015 sa zrušujú.

4. Vec sa vracia na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1 000 €, ktoré sú Okresný súd Prešov a Krajský súd Prešov povinní zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

8. Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie svojich práv postupom okresného súdu a krajského súdu, pričom zároveň navrhuje uznesenie okresného súdu sp. zn.

20 Er 2182/1977 z 23. marca 2015 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 26 CoE 48/2014 zo 14. októbra 2014 zrušiť.

9. Ústavný súd musí poukázať § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

10. Ústavný súd poukazuje na to, že zo znenia samotnej sťažnosti vyplýva, že obidve napadnuté uznesenia súdov museli nadobudnúť právoplatnosť najneskôr v auguste 2015, kedy sťažovateľ podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 20. apríla 2016, teda zjavne po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty. Z uvedeného dôvodu ústavný súd predmetnú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

11. Ústavný súd navyše poznamenáva, že z odôvodnenia predbežne prerokovanej sťažnosti nepriamo vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa je potrebné počítať lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od doručenia oznámenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) o spôsobe vybavenia jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania (3. marca 2016). Sťažovateľ tak zrejme považoval sťažnosť za podanú včas.

Ústavný súd bez toho, aby sa tým osobitne zaoberal, konštatuje, že prípadné počítanie ustanovenej dvojmesačnej lehoty od doručenia v sťažnosti uvedeného odloženia opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania generálnou prokuratúrou nemá

žiadnu právnu relevanciu, pretože toto rozhodnutie sťažovateľ svojou sťažnosťou ani nenapáda.

Ústavný súd v týchto prípadoch vychádza z podstatného právneho rozdielu medzi dovolaním podaným účastníkom konania a mimoriadnym dovolaním, ktoré môže podať generálny prokurátor.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť a je na jeho voľnej úvahe rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07).

Mimoriadne dovolanie tak nemožno považovať za účinne poskytnutý prostriedok nápravy práv zaručených sťažovateľom čl. 127 ods. 1 ústavy (na rozdiel od dovolania), preto zachovanie dvojmesačnej lehoty na podanie predmetnej sťažnosti z dôvodu realizácie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania neprichádza do úvahy.

12. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už nezaoberal nedostatkami sťažnosti z hľadiska zákonom predpísaných náležitostí (k sťažnosti nie je pripojené splnomocnenie na právne zastupovanie sťažovateľa pred ústavným súdom) ani ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2016